

Kongresszusi anziksz

Kényszerből, de nehéz hétvégét szerveztem magamnak. Pénteken a személygépkocsimmal Bécsbe mentem szakértői megbeszélésre, és onnan szombaton terveztem átautózni Bükfürdőre, a Magyar Gerinctársaság hagyományos évi kongresszusára.

Az egész rosszul indult. Csütörtök este elhagytam a mobiltelefonomat. A felderítés és a visszaszerzés izgalommal és idővesztéssel járt. Pénteken az autózás Hegyeshalomig eseménytelen volt, ott azonban elkezdett szakadni a hó, s alig lehetett látni. Nagy nehézségek árán jutottam el az osztrák fővárosig. Ismét csak kisebb malőr volt, hogy a megadott szállodát először rossz címen véltem megtalálni.

Másnap is derekasan esett a hó, és kimerülten érkeztem Bükre, ahol a nagy hó és zsúfoltság miatt nem lehetett a szálloda parkolójában megállni.

Az igazi kálváriám a hazainduláskor kezdődött. Szinte mindenki egyszerre készülődött a hazautazáshoz, a porta előtti térség tele volt emberekkel és bőröndökkel. Úgy terveztem, hogy elgyalogolok az eléggé messze leparkolt autómért, odaállok a bejárat elé, és majd beszáll a 80 év feletti házaspár, akiknek Budapestre fuvarozását elvállaltam, és berakodom bőröndjeinket. Miután odagördültem a szálló bejárata elé, s elérkezett a beszállás pillanata, a bőröndömnek hűlt helye volt. Érthető izgalommal kutattam át az egész előcsarnokot, majd a szobaasszonyok segítségével a már üres szobákat, de sehol nem találtam, és a szállodai recepción sem tudtak segíteni. Aggodalmam nem alaptalanul volt nagy: a bőröndben volt a laptopom, egy dobozkában több pendrive, a következő heti előadásaim anyagaival, a gépkocsi forgalmi engedélye, a vezetői engedélyem, a lakáskulcsaim és a háromnapos utazásra hozott valamennyi személyes tárgyam.

Nem volt mit tenni, a szálloda jegyzőkönyvet vett fel, majd (jogosítvány, forgalmi nélkül!) elindultunk hazafelé. Az autóban síri csend volt, utasaim meg sem szólaltak, magam pedig automatikusan vezettem, és órákon át riadtan gondolkoztam: Hol lehet a bőröndöm? Hogy vesztetett el? Netán ellopták? Hogy fogom pótolni az elveszett iratokat, elektronikus adatokat? Mikor fogom tudni újra összeállítani a már holnap aktuális előadásomat? Milyen fájdalmas a majdnem félmillió anyagi kár.

Mivel öcsém még pénteken Bécsben (ugratásból) felhívott egy barátjával, aki történetesen szálló-

daigazgató, közölve, hogy sajnos nem tudják a megígért szobát Bükfürdőn biztosítani, csak Sümegen tudnak elhelyezni – majd öcsém kacagva átvette a telefonálást – még az is megfordult a fejemben, nem újabb ugratás áldozata vagyok-e.

Hazaérkezésemkor várt a következő csapás. Mivel a lakáskulcs hiányában feleségemet már előzőleg értesítenem kellett, az ajtóban a rosszulletett határán lévő, kezét tördelő, kisírt szemű asszony fogadott. Követelte, hogy azonnal menjünk a kerületi rendőrségre bejelentést tenni. Ez már csak azért is kellemetlen lett volna, mert sajnos lakásbetörésünk miatt legutoljára néhány hónappal ezelőtt vendégeskedtünk ott. Beláttam az elkerülhetlent, de „kivívtam”, hogy előbb elfogyasszam a megérdemelt, bár kései ebédet. Eközben szólalt meg a mobiltelefonom (vasárnap ebédidőben!), és egy riadt női hang keresett vidékről. Elnézést kér – mondta, s a nevémen keresett. Rögtön rákérdeztem: megvan a bőrönd?! S jött a válasz, igen, mire hatalmas kő gördült le szívemről.

A következő történt. A kongresszus egyik gálás úriember résztvevője, tekintettel a rossz időre felajánlotta egy kolléganőjének, hogy hazaviszi autójával a vidéki városba – aki annak igen megörült. A bepakoláskor a doktornő ott állt az ő egy csomagjával az én „csoportom” mellett. Ő maga betette a kofferjét a gépkocsi csomagterébe, azonban az udvarias kolléga úgy értelmezte, a másik is az övé (ami ez enyém volt!), felkapta, és szintén betette a gépkocsiba. A kolléganő nem tiltakozott, gondolta tudja a sofőrje, hogy mit tesz. Amikor sok óra múlva hazaérkeztek a kolléganő lakása elé, természetesen az udvarias autótulajdonos kínálta a másik bőröndöt is a kiszálláshoz, de a kolléganő tiltakozott. Ekkor csapott belénk a villám: hogy valaki másnak a bőröndjét szállították el Bükrről. Mivel szerencsére a névjegyem rajta volt (bár előbb pillantották volna meg!), azonnal jelentkeztek telefonon.

Aznap este a Keleti pályaudvarra mentem ki, a „felmentő” vonat érkezését várva, amelyen egy számomra ismeretlen ifjú hölgy (a kollégának szerencsére éppen a fővárosba igyekvő rokona) hozta az én bőröndömet. Nagy megkönnyebbülés volt ismét birtokolni saját poggyászatot.

DR. GÉHER PÁL

(reumatológus, egyetemi tanár, Budapest)